

Ինչ մոտ եկեք, բոլոր հոգևածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Վարդի, 2016թ.
№ 4 (77)

ԲԱՐՈՒՄ

Լույս է տեսնում 2009թ. Դաշխախ

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ
ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

ԿՈՉ ԲՈԼՈՐ ԵՂԲԱՅՐՆԵՐԻՆ
ՈՒ ՔՈՒՅՐԵՐԻՆ

ԿԱՆԳՆԵՑՐԵ՛Ք ԱՆՊԱՇՏՊԱՆ
ԵՐԵՄԱՆԵՐԻ ՍՊԱՆՂԸ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Վարդի, 2016թ., №4 (77)

Հուլիս է տեւում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրիտասարդական համաժողով.....	1
Կոչ բոլոր եղբայրներին ու քույրերին.....	2
<i>Միշտ Սվարչյան</i> Մարդի՛կ, կանգնեցրե՛ք անպաշտպան երեխաների սպանդը.....	5
Քո մեղքը քեզ կգանի.....	8
Վկայություն.....	11
Երբ մեռնում էի փութերկուղզից, հիշեցի նորս խոսքերը.....	12
<i>Միշտ Սվարչյան</i> Նա գրավ կյանքը.....	13

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվին ճշարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրության: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lcr_09@rambler.ru

ԱՅՔ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

2016թ. ապրիլի 22-23-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ ԱՀՔ եկեղեցու հերթական երիտասարդական համաժողովը, որին ներկա էին երիտասարդներ և հովիվ եղբայրներ Հայաստանի բոլոր շրջաններից: Համաժողովին ներկա էին նաև հյուրեր այլ երկրներից՝ մասնավորապես Օսեթիայից:

Համաժողովի կարգախոսն էր Մատթեոսի Ավետարանի 16:18 խոսքը. «Եվ Ես էլ ասում եմ քեզ, որ դու Պետրոս ես. և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները չեն հաղթահարելու այն»:

Վեմը Աստծու խոսքն է: «Աստծու ճամփան կատարյալ է, Տիրոջ խոսքերը փորձված են: Նա բոլոր Իրեն հուսացողների ասպարն է, քանի որ Տիրոջից գատ ո՞վ կա աստված, կամ մեր Աստծուց բացի ո՞վ է վեմ» (Սաղմոս 18:30-31), «Տիրոջ նման սուրբ չկա, քանի որ Քեզանից բացի ոչ մեկը չկա, ու մեր Աստծու պես վեմ չկա» (Ա Թագ. 2:2), «Բայց դո՛ւք, սիրելիներ, ձեր անձերը ամենասուրբ հավատի վրա կառուցեք...» (Հուդա 20):

Հաճախ մարդիկ իրենց հավատքը կառուցում են իրենց զգացմունքների, երևույթների, երազների, տեսիլքների, մարգարեությունների, գիտելիքների վրա և այլն: Այս բոլորը պետք են, բայց

վեմը Աստծու Խոսքն է: «...ուրեմն ոչ տնկողն է մի բան, ոչ էլ ջրողը, այլ՝ Աստված, որ աճեցնում է» (Ա Կորնթ. 3:4-7), Ա Կորնթ. 8:1-3, Դ Թագ. 5:10-11:

Միակ ու անփոփոխ ճշմարտությունը, որի վրա կարող է հենվել հավատացյալը, Աստծու Խոսքն է: Ուրեմն հավատացյալն իր բոլոր վիճակների մեջ պետք է առաջնորդվի Աստծու Խոսքի լույսով, քանի որ մեր ճրագը ու մեր շավիղների լույսը Աստծու Խոսքն է (Սաղմոս 119:105), «Տերն իմ լույսն է ու փրկությունը, ես ումի՞ց պետք է վախենամ: Տերն իմ կյանքի զորությունն է, ես ումի՞ց պիտի սարսափեմ» (27:1), «Եվ ունենք նաև մարգարեական խոսքը, որ ավելի արժանահավատ է, և լավ կանեք, եթե դրան անսաք՝ որպես մթության մեջ լույս տվող մի ճրագի, մինչև լույսը բացվի ու առավոտյան աստղը ծագի ձեր սրտերի մեջ» (Բ Պետրոս 1:19): «Երկինքն ու երկիրը կանցնեն, բայց Իմ խոսքերը պիտի չանցնեն» (Մատթ. 24:35):

Զորությունը Ավետարանն է: «Որովհետև ես Քրիստոսի ավետարանն ամոթ չեմ համարում, քանի որ այն Աստծու զորությունն է՝ ամեն հավատացյալի փրկության համար, նախ հրեայի, և ապա հույնի» (Հռոմ. 1:16), Երեմ. 23:29, Հովհ. 8:5:

Ձեռագիր, 2016թ., ՓԿ (77)

Կոչ բոլոր եղբայրներին ու քույրերին

Հայաստանը և Լեռնային Ղարաբաղը՝ վտանգի տակ

«Երբ քու թշնամիների դեմ մարտի դուրս գաս և տեսնես ձերնով, ռազմականությունով քեզնից շատ մի բազմություն, նրանցից չվախենաս, որովհետև քո Տեր Աստվածը քեզ հետ է, որ քեզ եզրագծերի երկրից հանեց:Որովհետև ձեր Տեր Աստվածը գնում է ձեզ հետ, որ ձեզ համար ձեր թշնամու դեմ պատերազմի և օգնի ձեզ»:

Բ Օրինաց 20:1-4

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, դուք արդեն գիտեք, որ 2016թ. ապրիլի 1-ին Ադրբեջանը հարձակվեց Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության վրա՝ օգտագործելով տանկեր, ծանր զրահատեխնիկա, ուղղաթիռներ, անօդաչու թռչող սարքեր և այլն: Շուրջ 4-5 օր տևած կռիվների ընթացքում երկու կողմից եղան մեծ կորուստներ և մարդկային զոհեր: Ադրբեջանն ունի ծրագիր՝ ռազմական ճանապարհով Լեռնային Ղարաբաղը գրավել ու բռնակցել իրեն: Այդ պատճառով այսօր թե՛ Հայաստանը և թե՛ Լեռնային Ղարաբաղը գտնվում են պատերազմի վտանգի տակ: Բոլորս գիտենք, որ Ադրբեջանն իր ունեցած նավթի շնորհիվ ունի շատ հովանավորներ, որոնց թվին են պատկանում գրեթե բոլոր մուսուլմանական երկրները և հատկապես Թուրքիան: Մենք չունենք մեզ հովանավորող մեծ պետություններ, բայց ունենք Աստված, Նա՛ է մեր հույսը:

«Տիրոջ անունն ամուր աշտարակ է, արդարը Նրան է դիմում ու ապահով ապաստան գտնում» (Առակաց 18:10): Նա է ստեղծել երկինքն ու երկիրը, Նրա իշխանության տակ են գտնվում երկնքի ու երկրի բոլոր իշխանություններն ու պետությունները:

Քրիստոնյա հավատացյալները գիտեն, որ թե՛ պատերազմների և թե՛ կռիվների իրական հեղինակը չար սատանան է, այս խավար աշխարհի իշխանություններն ու պետությունները և երկնավորների մեջ եղող չար ոգիները:

Մենք, լինելով մեր ժողովրդի մի մասնիկը, չենք կարող անտարբեր մնալ, երբ մեր հայրենիքը գտնվում է վտանգի տակ: Պողոս առաքյալը շատ մեծ նախանձավորություն ուներ իր ժողովրդի ապագայի համար: Այդ մասին Հռովմ. 9:1-2-ում կարդում ենք. «Ճշմարիտ եմ ասում Քրիստոսով և չեմ ստում, իմ խղճմտանքն էլ ինձ Սուրբ Հոգով վկայում է, թե ես մեծ

տրտմության մեջ եմ, և ցավն անպակաս է իմ սրտից: Եվ պիտի ուզեի, որ ինքս նգովված լինեի Քրիստոսից՝ իմ եղբայրների, ըստ մարմնի իմ ազգակիցների համար...»:

Հաշվի առնելով ստեղծված իրավիճակը՝ Հայաստանի բոլոր ԱՀՔ եկեղեցիներում շաբաթական երեք օր՝ ուրբաթ, շաբաթ և կիրակի օրերը հայտարարված են ծոմապահության օրեր:

քանի անգամներ, երբ հրեա ժողովրդի գլխին կանգնած է եղել մեծ վտանգ, ամբողջ ժողովուրդը երեք օր ծոմապահությամբ աղոթք ու աղաչանք է արել կենդանի Աստծուն, ու Աստված փրկության միջոց է ուղարկել Իր անունով կոչվող հրեա ժողովրդին: Մենք հավատում ենք, որ եկեղեցու աղոթքը կարող է խափանել սատանայի չար գործերը, ինչպես եղավ հրեաների հետ Պարսկաստանի Ասուերոս թագավորի

Ծոմապահության նպատակն է աղոթք և աղաչանք բարձրացնել առ Աստված՝ սատանայի չար խորհուրդները խափանելու, պատերազմը դադարեցնելու և մեր ազգին արթնացնելու, դեպի Քրիստոսը գնալու համար: Կարելի նաև շաբաթվա ուրիշ երեք օրեր ընտրել ծոմապահության համար:

Սիրելիներ, հրեա ժողովրդի պատմությունից մենք գիտենք, թե քանի-

ժամանակ: Չար Համանի խորհրդով Ասուերոս թագավորը հրաման տվեց, որ իր թագավորության սահմանների մեջ հարյուր քսանյոթ գավառներում ապրող բոլոր հրեաներին մեկ օրվա մեջ կոտորեն, մեռցնեն ու նրանց ունեցածը իբրև ավար հափշտակեն (Եսթեր 3:13): Սակայն երբ հրեաները երեք օր ծոմ պահեցին՝ ոչ կերան ու ոչ խմեցին և Աստծուն աղաղակեցին, թա-

Պատկեր, 2016թ., ՁՆՅ (76)

գավորի անունից գրված ու թագավորի մատանիով կնքված հրովարտակը թեպետ չխափանվեց (թագավորի մատանիով կնքված հրովարտակը խափանվելու ենթակա չէր - Եսթեր 8:8), սակայն Աստված փրկության ուրիշ միջոց ուղարկեց և փրկեց Իր ժողովրդին՝ լսելով նրանց աղոթքն ու աղաչանքը: Իսկ չար Համանին կախեցին հիսուն կանգուն բարձրություն ունեցող փայտից, որը Համանն իր կնոջ խորհրդով սարքել էր տվել Եսթեր թագուհու հորեղբոր տղա Մուրթքեին կախելու համար:

Այո՛, երբ ժողովուրդը աղաղակում է Աստծուն ու հնազանդվում է Նրան, Աստված լսում է ժողովրդի աղոթքն ու փրկություն անում Իր ժողովրդին: Սաղմոս 81:13-14 ում ասվում է. «Երա-

նի՛ թե Իմ ժողովուրդն Ինձ լսեր, ու Իսրայելն Իմ ճամփաների մեջ քայլեր: Շուտով կխոնարհեցնեի նրանց թշնամիներին ու ձեռքս կշրջեի նրանց ոտխների դեմ»:

Միրելիներ, եկեք բոլորս միանանք հայտարարված ծոմապահության աղոթքներին ու աղոթենք, որ Աստված պահի, փրկի մեր ժողովրդին թշնամիների հարձակումներից ու տանի ապաշխարության: Եկե՛ք մեր սրտերը ընծայենք կենդանի ու ճշմարիտ Աստծուն, որ մեզ ներեց ու Իր Որդին տվեց մեր մեղքերի քավության համար, որպեսզի ո՛վ որ հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա:

Թող Աստծու Սուրբ Հոգին մխիթարի բոլոր սգավորներին:

Պատմության մեջ հիշատակություն կա մի խումբ ստրուկների մասին, որոնք իրենց ուսերի վրա տեղափոխում էին կտորով լի ծանր պարկեր: Տկար, հոգնած, ծռնոված ու տխուր ստրուկների մեջ առանձնանում էր փայլուն դեմքով ու լայնալանջ մի սևամորթ ստրուկ: Նա բարձ էր պահում իր գլուխը և բոլորովին չէր տրտնջում:

- Ո՞վ է այս սևամորթը, նա մնացածից խիստ տարբերվում է:

- Նա Աֆրիկայի թագավորի որդին է, որին գերի են վերցրել և վաճառել են ստրկության: Նա ոչ մի վայրկյան չի հաշտվում իր ստրկության հետ և պահում է իրեն որպես արքայորդի ու թագաժառանգ:

Ավադ, ինչքա՛ն հաճախ ենք մենք՝ քրիստոնյաներս, մոռանում, որ Տերերի Տիրոջ ու Թագավորների Թագավորի զավակներն ենք և թագավորելու ենք Նրա հետ երկնքում: Մոռանում ենք, որ չպետք է դժվարության, նեղության կամ փորձության պահին կախենք մեր գլուխները, մոռանանք մեր կոչումը, արարնչանք, դժգոհենք և հանձնվենք այդ վիճակին:

Չէ՞ որ ազատությունը շատ մոտ է:

ՄԱՐԴԻ՛Կ, ԿԱՆԳՆԵՑՐԵ՛Ք ԱՆՊԱՇՏՊԱՆ ԵՐԵԽԱՆԵՐԻ ՍՊԱՆԴԸ

Սրտիս մեջ կուտակված մեծ ցավ կա, որ ուզում եմ կիսել հանրության հետ: Ուզում եմ խոսել մայրացած կնոջ մասին: Աստված օրհնեց առաջին զույգին՝ Ադամին ու Եվային, որ բազմաճյուղի լցնեն աշխարհը, որի ականատեսն այսօր մենք ենք: Ամեն կին էլ ուզում է մայրանալ՝ անկախ սոցիալական վիճակից, թեև գիտե, որ անբուն գիշերներ է անցկացնելու երեխայի սնարի մոտ, մաքրելու է կեղտերը... Կնոջ մայրանալու մեծ ցանկության մասին կարդում ենք Աստվածաշնչում: «Եվ Ռաբելը տեսավ, որ ինքը Հակոբի համար զավակ չի ծնում, նախանձեց իր քրոջը՝ Լիային, և Հակոբին ասաց. «Ինձ որդիներ տուր. եթե ոչ՝ կմեռնեմ» (Ծննդոց 30:1-2):

Եղկանան երկու կին ուներ: Մի կինը՝ Փենանան, ուներ երեխաներ, իսկ Աննան՝ ոչ: Փենանան Աննային վշտացնում էր, գրգռում՝ ցույց տալով իր «առավելությունը», որովհետև Աստված փակել էր Աննայի արգանդը (ԱԹագավորաց 1:5-6): Եղկանան Աննային ասաց. «Աննա՛, ինչո՞ւ ես լաց լինում և ինչո՞ւ հաց չես ուտում, և ինչո՞ւ համար է սիրտդ այդպես տրտում:

Մի՞թե քեզ համար տասը որդուց լավ չեմ...»: Աննան գնաց Տիրոջ տաճար և տրտմալից հոգով աղոթեց Տիրոջն ու շատ լաց եղավ: Եվ ուխտ արեց ու ասաց. «Ո՛վ Ձորությունների Տեր, եթե Դու նայես Քո աղախնի նեղությանն ու հիշես ինձ, և քո աղախնուն չմոռանալով՝ Քո աղախնուն մի արու զավակ տաս, նրան Տիրոջն եմ նվիրելու, և նրա կյանքի բոլոր օրերում նրա գլխին ամելի չի դիպչելու...» (ԱԹագավորաց 1:8-11): Աննայի աղոթքը լսվեց Աստծու կողմից, և Աննան ունեցավ ոչ միայն Սամուելին, որ աղոթքի պատասխանն էր, հապա մասն՝ ուրիշ տղաներ ու աղջիկներ:

Այստեղից հասկանում ենք, որ կնոջ համար ոչ ոք չի կարող փոխարինել երեխային, անգամ՝ ամուսինը: Դա անզուսպ փափագ է, ցանկություն, որն Աստված է դրել կանանց մեջ, որպեսզի զավակներ ծնեն Աստծու կամքի համաձայն և լցնեն աշխարհը:

Աստվածաշնչում շատ են նման դեպքերը, որ կանայք իրենց կյանքը անհնար են համարել առանց երեխայի:

Երեխան կնոջը պարզևում է անըմբռնելի բերկրանք ու երջանկություն:

Ձեռագիր, 2016թ., № 4 (77)

Երեխան կնոջը դարձնում է ՄԱՅՐ: Շատ կանայք մեծ գումարներ ծախսելով ծեծում են բժիշկների դռները, որ կարողանան երեխաներ ունենալ...

Երբ մի կին երեխան գիրկը կամ հղի վիճակում հայտնվում է հանրային տրանսպորտում, խանութում կամ որևէ հասարակական վայրում, անմիջապես տեղ են զիջում նրան: Իսկ դա նրա համար մեծ պատիվ է և շոյանք: Նա էլ է զգում, որ այդ պատվին արժանացել է երեխայի շնորհիվ:

Ինձ թվում էր, թե չկան վատ մայրեր...

Սակայն այսօր շատ մայրեր դառնում են զավակասպաններ... «Անօրինության շատանալու պատճառով շատերի սերը պիտի պակասի...», - ասաց Հիսուսը (Մատթ. 24:12):

Հայերը, և ոչ միայն հայերը, անիծում են թուրքերին ու ազերիներին, որ հայ հղի հարսների դեռ չծնված երեխաներին սրախողխող են արել... Իսկ ի՞նչ ասել այն մայրերին, որ իրենց հոժար կամքով վարձում են դահիճներ՝ իրենց չծնված երեխաներին կտոր-կտոր անելու... Ես չեմ վախենում մամաներին «դահիճ» անվանել: Ասացե՛ք, ինչպե՞ս կոչել անգութ, անխիղճ մարդասպաններին:

Անգամ սեռի մեջ են դնում տարբերություն: Ժամանակակից տեխնիկան հղի մոր որովայնում ախտորոշում է երեխայի սեռը, և երբ իմանում են՝ աղջիկ է, շատ ծնողներ ընդհատում են երեխայի... կյանքը:

Մի քանի տարի առաջ հեռուստատեսությամբ ցուցադրեցին մի տեսանյութ, թե ինչպես է կատարվում օտար բառով ասած՝ «աբորտը»: Էկրանի վրա պարզ երևում էր երեխան և մասնատման ընթացքը: Մայրը «հանգիստ» պառկած, կարծես անհամբեր սպասում էր, թե երբ է սկսելու դահիճն իր «գործը»: Անտանելի էր տեսարանը, երբ «բժիշկը» սուր բերան ունեցող, արցանի նման կտրող սուր գործիքով հերթականությամբ կտոր-կտոր պոկում էր երեխայի մարմնի մասերն ու դնում սեղանին: Վերջում նա արցանով փշրեց ու դուրս հանեց գլուխը...

Երբ նայում էի, տեսա, թե երեխան ի՞նչ զգաց, երբ պոկվում էր տոտիկը: Նա ցավից թափահարում էր թաթիկները, կուչ գալիս և ծամածռում դեմքը: Նա լացում էր... Ես նույնպես լացեցի և երեսս շուռ տվեցի, մինչև հաղորդավարը հաղորդեց ավարտը... Դահիճը «գոհ» էր «իր գործից»՝ սեղանին փռած տեսնելով երեխայի մարմնի մասերը, իսկ պատվիրատու մայրը՝ իր երեխայի սպանությամբ... Այդ համարուժարանի գլխավոր բժիշկն, ապաշխարելով, հիմնարկությունում արգելել էր աբորտը, հետո վաճառել հիմնարկը, որ այլևս չմտնի այդ շենք, որովհետև վատ հուշեր ուներ այդ վայրից:

Այդ տեսանյութը ցուցադրել են որպես աբորտի դեմ բողոք, որպեսզի մարդիկ տեսնեն, թե ի՞նչ է կատարվում անպաշտպան երեխայի հետ ու հրա-

ժարվեն երեխաների կյանքը ընդհատելուց:

Կանգնե՛ք, դահիճներ, այդ ձեր արարքի համար դուք այսօր չեք դատապարտվում լոկ այն պատճառով, որ չկան դատապարտող պետական օրենքներ: Ոչինչ, կպատժվեք Ամենակարող Աստծու ահեղ Դատաստանով, որ կյանքից զրկեցիք Նրա պատկերով, Նրա ստեղծած մարդուն: Չեր գործը Աստծու հետ է: Նրա՛ն եք պատասխան տալու: Հիսուսը նաև ա՛յդ մանկան համար էր Իր Կյանքը զոհել, որ նա կյանք ունենար, ինչո՞ւ նրան զրկեցիք կյանքից: Չէ՞ որ դա ոտնձգություն է ԿՅԱՆՔԻ դեմ:

«...Իմա է վրեժխնդրությունը,- ասում է Տերը,- և դարձյալ՝ «Տերը պիտի դատի Իր ժողովրդին»: Սարսափելի բան է կենդանի Աստծու ձեռքը ընկնելը» (Եբրայեցիս 10:30-31): «Որովհետև Աստված մաշող կրակ է...» (Եբրայեցիս 13:29):

«Մա՛յր», դու կրկնակի պատիժ ես ստանալու, առաջինը՝ որ հանցավոր համաձայնությամբ դահիճ ես վարձել մարդ սպանելու, և երկրորդ՝ որ քո իսկ երեխային ես սպանել՝ քո իսկ խնդրանքով: Իսկ երդմնագանց մարդասպան բժիշկն էլ պատժվելու է վարձու մարդասպան լինելու համար: Որպես բժիշկ՝ ինքը պիտի պայքարեր երեխայի կյանքի համար և մերժեր մոր առաջարկը: Ոչ մի պատճառ չի կարող

արդարացնել այս հանցանքը:

...Երբ Եզիպտոսի թագավորը մանկաբարձներին՝ Սեփրային ու Փուային հրամայեց, որ ծնվելու պահին սպանեն հրեա տղա երեխաներին, նրանք Աստծուց վախեցան ու չարեցին: Դրա համար «Աստված մանկաբարձներին բարիք արեց... և նրանց համար տներ շինեց...» (Ելից 1:20-21): Չեր դեպքում գուցե հակառա՞կը կլինի...

Հիշեցե՛ք, կանայք, «Սակայն (կինը) պիտի փրկվի որդեծնությամբ, եթե մնա հավատքի և սիրո ու սրբության մեջ՝ պարկեշտությամբ» (Ա Տիմոթեոս 2:15):

«Տեսնես քանի՞ երեխա է սպանել այդ դահիճը», - մտածում էի...

Փա՛ռք Աստծուն, որ կան իրենց գործին և երդմանը հավատարիմ շատ բժիշկներ, մանկաբարձներ և բուժքույրեր, որոնք անխոնջ կերպով, գիշեր ու տիվ չեն հեռանում հիվանդների սնարների մոտից, որ փրկեն նրանց...

Ո՛չ մեկը իրավունք չունի արտոնելու անմեղ երեխաների «մորթը»: Չէ՞ որ այդ երեխան մի քանի ամիս հետո լինելու էր մեկը այն երեխաներից, որոնցով ուրախանում են ծնողները. որոնք խաղում են բակում... Այդ երեխան արդեն մտել էր մարդկային համրանքի մեջ՝ հղի կանաց հաշվառման մատյաններում՝ որպես մարդ...

Մարդի՛կ, կանգնեցրե՛ք անպաշտպան երեխաների սպանողը...

Միշտ Սվարյան

Ձեպիկ, 2016թ., № 4 (77)

ՔՈՍԵՂՔԸ ՔԵՉ ԿԳՏՆԻ

«Բայց եթե այսպես չանենք, ահա Եհովայի դեմ մեղք գործեցիք և իմացեք, որ ձեր մեղքը ձեզ կգտնի»:

ԹՎՈՑ 32:23

Ոչ որ չի կարող հեռանալ իր գործած մեղքերից: Մեր կողմից գործված ցանկացած մեղք վաղ թե ուշ մեզ կգտնի, պատասխանատվության կկանչի և արժանի պատիժ կպահանջի:

Աշխարհում դեռ չի եղել մի դեպք, որ գործված մեղքը բարիք բերի այն գործողին: Խորապես սխալվում են նրանք, ովքեր կարծում են, թե չարիք գործելով բարիք կստանան:

Համոզված եղեք, որ դուք ստիպված կլինեք տանջվել ձեր կատարած կամ կատարելիք մեղքի համար:

Եթե մարդ ձեռքը կրակի մեջ մտցնի, պարզ է, որ այրվածքներ կստանա: Նույնքան էլ պարզ է, որ եթե մեղք գործի, անպայման պիտի տանջվի:

Մեղսագործը կարող է խուսափել օրենքի պատժիչ ձեռքից, սակայն իր կատարած մեղքի հետևանքից խուսափել չի կարող: Կարելի է շրջանցել մարդկային օրենքը, բայց ոչ Աստծու օրենքը:

Չկա այնպիսի մի տեղ, որտեղ

մարդը կարողանա թաքնվել իր կատարած մեղքից. այն նրան անպայման կգտնի:

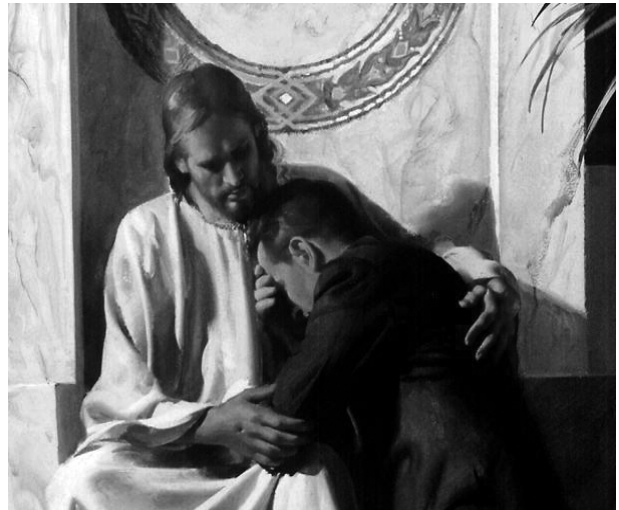
Հարց. Ի՞նչ անենք, որ մեր մեղքը չգտնի մեզ: Այդ հարցի պատասխանը տալիս է մեր սիրելի Հովհաննես առաքյալը՝ Ա Հովհ. 1:8-10 խոսքում. «Եվ այս բանը գրում ենք ձեզ, որպեսզի ձեր ուրախությունը կատարյալ լինի: Եվ այս է այն պատգամը, որը լսեցինք նրանից և պատմում ենք ձեզ. Աստված լույս է, և Նրա մեջ խավար չկա, բոլորովին չկա: Եթե ասենք, թե հաղորդության մեջ ենք Նրա հետ, բայց քայլենք խավարի մեջ, ստում ենք և ճշմարտությունը չենք կատարում: Իսկ եթե լույսի մեջ ենք քայլում, ինչպես որ Ինքն է լույսի մեջ, հաղորդութեան մեջ ենք լինում միմյանց հետ, և Նրա Որդու՝ Հիսուսի արյունը մաքրում է մեզ ամեն մեղքից: Եթե ասենք՝ «Մենք ոչ մի մեղք չունենք», մենք մեզ ենք խաբում, և ճշմարտություն չկա մեր մեջ: Իսկ եթե խոստովանենք մեր մեղքերը, հավատարիմ է Նա և արդար՝

մեր մեղքերը մեզ ներելու և մաքրելու համար մեզ ամեն անհրաժեշտությունից: Եթե ասենք՝ «Չենք մեղանչել», սուտ ենք հանում Նրան, և Նրա խոսքը մեր մեջ չէ»:

«Որդեակներ՝ իմ, այս բանը գրում եմ ձեզ, որպեսզի չմեղանչեք. իսկ եթե մեկը մեղանչի, Աստծու առաջ բարեխոս ունենք Հիսուս Քրիստոսին՝ Արդարին և Անարատին. և Նա՛ է քավությունը մեր մեղքերի, և ոչ միայն մեր մեղքերի, այլև՝ ամբողջ աշխարհի» (Ա Հովհ. 2:1-2):

Ուրեմն, որպեսզի մեր մեղքերը մեզ չգտնեն, հարկավոր է, որ այդ մեղքերը մեր վրայից վերցվեն, իսկ դա անում է

Հիսուսի քավչարար ու սուրբ արյունը: Այո՛, եթե խոստովանենք մեր մեղքերը և քայլենք լույսի մեջ, Հիսուսի արյունը կմաքրի մեզ ամեն մեղքից, ու մեղքը մեզ այլևս չի կարող գտնել:

Նմոկաստանում մի առակ է պատմվում՝ ինքնահավան ու ժլատ մարդու մասին, որը բրնձի դաշտ ուներ:

Ամռանը ջուրը ոռոգում էր նրա դաշտը և շարունակում էր հոսել ու ջրել նաև հարևանի դաշտը՝ լավ բերք և օրհնություն բերելով թե՛ դաշտի տիրոջը և թե՛ հարևանին: Սակայն, երբ գալիս է հաջորդ ամառը, այդ ինքնահավան ու ագահ մարդն իր սրտում մտածում է. «Չէ՞ որ ջուրը հարստություն է: Այն հոսում է և իր ետևից բերք է թողնում: Ինչպիսի հիմարություն էր, որ ես անցած տարի թույլ տվեցի իմ դաշտի ջրով ոռոգվեր նաև հարևանի դաշտը»:

Այդպես մտածելով՝ նա փակում և արգելում է ջրի մուտքը դեպի հարևանի դաշտ: Այդ անելով նա վնասում է և՛ իր հարևանին, և՛ իրեն՝ փտեցնելով իր սեփական դաշտի բերքը, քանի որ ջուրը չհոսելով լճացել ու նեխել էր:

Այդպես պատահում է և հոգևոր կյանքում: Եթե մեր մեջ եղած կյանքը չառաջանա, չհոսի, և այդ օրհնությունը չտարածվի մեր շրջապատի ու մեզ վրա, մենք էլ կնմանվենք այդ հիմար մարդու դաշտին՝ կփրի մեր ներսը և կվնասի նաև մեր շրջապատին:

Ձեպիկ, 2016թ... ՇՆ 4 (77)

Քրիստոնյա մի տարեց կին լուռ կանգնած էր երկար հերթի մեջ: Վերջապես մոտենում է և իր հերթը: Եվ հանկարծ հերթի մեջ կանգնածներից մեկն սկսում է բղավել նրա վրա՝ մեղադրելով, թե իբր նա խախտել է հերթը և ցանկանում է գնումներ կատարել հերթից դուրս: Նա պահանջում էր, որ կինը հետ գնա և նորից հերթ կանգնի: Լսելով իրեն ուղղված մեղադրանքը՝ քրիստոնյան լուռ դուրս է գալիս իր հերթից և գնում կանգնում է հերթի վերջում:

Բղավողը հանկարծ, ի զարմանս բոլորի, սկսում է ներողություն խնդրել քրիստոնյայից. «Ես գիտեի, որ Դուք քրիստոնյա եք, բայց չէի հավատում, որ մարդիկ լինում են քրիստոնյա ոչ միայն անունով, այլ նաև գործով: Ես ներողություն եմ խնդրում Ձեզնից և խնդրում եմ, որ Դուք հերթում նորից զբաղեցնեք Ձեր տեղը»: Այս խոսքերից հետո նա օգնում է տարեց կնոջը և նույնիսկ ճանապարհում է:

Այն քրիստոնյան, որը Քրիստոսինը լինելը ցույց է տալիս գործով և իր կյանքով, առավել է ու գովելի է, քան այն, որը միայն անունով է կոչվում քրիստոնյա:

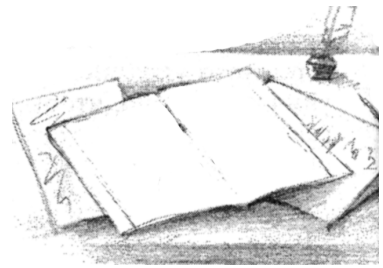
Մի քաղաքում ապրում էր ի ծնե կույր մի փոքրիկ տղա: Նրան վիրահատում են, և նա սկսում է տեսնել: Տեսնելով կանաչ այգիները, կապույտ երկինքը և պայծառ արևը՝ նա բացականչում է. «Մայրի՛կ, ինչո՞ւ դու նախկինում ինձ չէիր ասում, որ բնությունը, երկինքն ու երկիրը այսքան գեղեցիկ են»: Մայրը լաց լինելով պատասխանում է. «Միբեյի՛ս, ես փորձում էի քեզ նկարագրել այդ ամենի գեղեցկությունը, բայց դու չէիր կարողանում այդ ամենը հասկանալ»:

Այդ պահից ի վեր տղան սկսում է մեծագույն ուրախությամբ հիանալ Աստծու ստեղծած գեղեցկությամբ:

Այդպես է պատահում ամեն մի քրիստոնյա մարդու հետ, ում մոտ բացվում են սրտի ու հոգու աչքերը: Մենք չենք կարող մարդուն բացատրել այն երջանկությունը, որը մարդն ապրում է Աստծուն ճանաչելուց և Նրա հետ մտերմիկ կյանք ապրելուց հետո: Եթե դուք հեռու լինեք Աստծուց, կհայրնվեք հավիտենական խավարի մեջ, բայց երբ փորձեք մոտենալ Նրան, ապա միմիայն այդ ժամանակ կունենաք այնպիսի ուրախություն, որի մասին չէիք էլ կարող երազել, և որի մասին անհնար է պատմել կամ նկարագրել քառերով:

Պեպոկ, 2016թ., № 4 (77)

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

2014-թ. գարնանն ինձ մոտ հայտնաբերեցին նախաքաղցկեղային վիճակ: Բժշկուհին ինձ բացատրեց հիվանդության վտանգավորությունը և ուղարկեց մեկ ուրիշ ախտորոշման կենտրոն՝ կրկնակի հետազոտության: Ես համաձայնեցի, բայց ներսումս կար խաղաղություն, չէի հավատում, որ դա ինձ հետ է պատահել: Ախտորոշումից հետո հաստատվեց հիվանդությունը: Ասեմ, որ ես նոր-նոր պատրաստվում էի ջրի մկրտության, և ինչքան ուզում էի ավելի մոտենալ Աստծուն, այդքան շատ հիվանդություններ էին կաշում ինձ՝ թոքաբորբ, ալերգիա և այլն: Բժշկուհին ինձ առաջարկեց սկսել բուժումը կամ վիրահատվել: Ինձ ասացին, որ վիրահատությունից հետո հնարավոր է հիվանդությունը կրկնվի: Որոշեցինք բուժումն սկսել, սակայն դեղերից ուժեղ ալերգիա սկսեց մոտս: Փոխեցին դեղերը, բայց ոչ մի օգուտ: Հույսս դեղերից կտրած՝ բժշկուհուն ասացի. «Ես այլևս չեմ գա, իմ Աստվածը ինձ կբուժի»: Ներսումս մի խաղաղություն կար, ու ես հավատում էի, որ Աստված ինձ կբժշկի, ու դա վկայություն կլինի բժիշկներին, իմ ընտանիքին ու ինձ շրջապատող մարդկանց:

Ես դիմեցի մեր եկեղեցու հովվին ու պատմեցի այդ մասին: Նա ինձ հորդորեց, որ մերժեմ բոլոր հիվանդու-

թյունները. «Դրանք հյուր են մարդու կյանքում, եթե լավ չընդունես՝ կհեռանան: Հավատա՛, ու կբժշկվես»:

Միշտ մասնակցում էի բժշկության աղոթքաժողովներին, հավատում էի, որ ես բժշկվել եմ: Անցավ ութ ամիս: Մի ուրիշ գործով գնացել էի մեր տարածքի պոլիկլինիկա: Հանդիպեցի իմ բժշկուհուն, նա ասաց, որ անալիզման գնամ ստուգվեմ կամ էլ ստորագրեմ, որ հրաժարվում եմ բուժումից: Նրան ասացի, որ բժշկվել եմ. «Կգամ միայն վկայելու համար, որ դուք էլ հավատաք իմ բուժմանը»:

Անալիզներ հանձնելուց մի շաբաթ հետո հանդիպեցի մեր բժշկուհուն, նա ուրախացած գրկեց ինձ ու շնորհավորեց՝ ասելով, որ անալիզներիս պատասխանը լրիվ մաքուր է:

«Ա՛յ քեզ հավատք».- զարմանում էր բժշկուհին: Նա խնդրեց ինձ, որ իր ու իր ընտանիքի համար էլ աղոթեմ մեր հրաշագործ Աստծուն:

Անցավ մեկ տարի ու մի քանի ամիս, նորից ստուգվեցի. հիվանդությունը չկար, Տերս ինձ բժշկել է: Ասեմ, որ ես խնդրում էի առաջինը հոգևոր, հետո՝ մարմնավոր բժշկություն: Աստված ինձ նաև հոգևոր բժշկություններ է արել: Փառք Նրա սուրբ անվանը:

Ն. Կարապետյան
Դավթաշենի եկեղեցու քույր

Ձեպիկ, 2016թ., № 4 (77)

ԵՐԲ ՄԵՌՆՈՒՄ ԷՒ ՏՈՒԲԵՐԿՈՒԼՈՉԻՑ, ՀԻՇԵՑԻ ՄՈՐՍ ԽՈՍՔԵՐԸ

Թե ինչպես են մեռնում տուբերկուլոզից, Եվգենի Բոչարովը լավ գիտի: Բանտում, որտեղ նա հայտնվել էր արդեն երրորդ անգամ, թմրանյութերի և վատ սնվելու պատճառով հիվանդացավ մահացու հիվանդությամբ:

«Ես հազիվ երեսուն կիլոգրամ էի կշռում, մնացել էր կաշիս ու ոսկորս: Մի գիշեր զգացի, որ մահս եկել է: Եվ հասկացա, որ այդ գիշերն իմ կյանքի վերջին գիշերն է», - ասում է Եվգենին: Նրա վրա մեծ վախ ընկավ, նա չէր ուզում մահանալ քսանյոթ տարեկանում:

Այդ պահին միակ բանը, որ նա հիշեց, մոր խոսքերն էին: Մայրը բազում անգամներ պատմել էր նրան Աստծու մասին, Ում նա բազում անգամներ դիմել էր ու ստացել օգնություն:

Այդ բեկումնային պահին Եվգենին դիմեց Տիրոջը. «Եթե դու կաս, Տեր, օգնիր, ես չեմ ուզում մեռնել»: Որևէ ավելորդ բառ ասելու ուժ անգամ նա չուներ, այդքանն ասելն ու քնելը մեկ եղավ:

Հաջորդ օրը կալանավայրում Եվգենիին մոտեցավ մի հավատացյալ, նրան մեկնեց մի Նոր Կտակարան ու խորհուրդ տվեց կարդալ այն:

Մի տարի անց Եվգենին սկսեց քաշ

հավաքել, իրեն լավ զգալ, կալանավայրում հաճախել քրիստոնեական եկեղեցի:

Եվգենին դադարեց հայհոյելուց, նրա կյանքն արդեն փոխվել էր:

Կալանավայրից ազատվելուց հետո Եվգենիին հաշմանդամության երկրորդ կարգ տվեցին, սակայն նա հավատում էր, որ Աստված կարող է իրեն լիարժեք բուժել:

«Ես մասնակցում էի մի քրիստոնեական կոնֆերանսի: Ողջ գիշեր փառաբանում էի Տիրոջը: Կոնֆերանսի ընթացքում մի եղբոր կողմից բժշկության մասին խոսք ասվեց: Ես հասկացա, որ դա ինձ էր ուղղված», - սրտի թրթիռով պատմում էր Եվգենին: Նա իր ողջ մարմնում զորություն զգաց, որն էլ նրան լիովին բուժեց:

Եվգենիին հաշվառումից հանեցին: Այսպիսի փոփոխություններից հետո նրա ողջ ընտանիքը դարձավ Տիրոջը: Այդ օրվանից անցել է տասնյոթ տարի: Նա հոգևոր ծառայություն է իրականացնում բանտերում և երազում եթեր արձակել մանկական մի հաղորդաշար, որը երեխաներին կծանոթացնի Հիսուսին:

Շուտով Եվգենին վեցերորդ անգամ հայր կդառնա: Նա Տիրոջ շատ նախանձավոր ու աննահանջ զինվորն է:

ՆԱ ԳՏԱՎ ԿՅԱՆՔԸ

Մարգարիտը՝ աղբանոցում

Բեռնավորված ինքնաթափի աղբատար մեքենան կանգնած էր քաղաքի ծայրամասում: Մեքենայի քափքին պառկած էր մի մարդ՝ երեսը գլխարկով ծածկած: Երբ մոտեցա, նկատեցի, որ շնչում է... Տեսարանից անհանգստացած՝ դիմեցի նրան.

- Բարև՝ ձեզ:

- Սա ո՞վ է,- ասաց նա՝ գլխարկը դնալից վերցնելով:

- Հայրի՛կ, ի՞նչ է պատահել, ինչո՞ւ եք պառկել այդտեղ, չէ՞ որ աղբ է:

- Գիտեմ, բալա, ինձ մի՛ խանգարիր. թող հանգստանամ,- նայեց ինձ ու նորից երեսը ծածկեց:

- Ախր, աղբի վրա եք պառկած, ի՞նչ հանգստի մասին է խոսքը:

- Է՛, բալա, դու դեռ շատ ջահել ես հասկանալու համար, որ մարդն էլ աղբ է...

- Հայրիկ, հասկանալի է, որ ինչ-որ ցավ է ձեզ այստեղ բերել: Գուցե վշտացած եք, կամ էլ՝ հոգնել եք այս աշխարհից, դժվարություններից: Բայց դա չի նշանակում, թե կարելի է մարդուն աղբ համարել:

- Ի՞նչ ես ուզում ինձնից, ես տրամադրություն չունեմ,- դժգոհեց նա՝ վերցնելով գլխարկը:

- Հայրի՛կ, խնդրում եմ շարունակեք, ընդունում եմ, որ քիչ բան գիտեմ կյանքի, մահվան և «մարդ» հասկացության մասին:

- Եթե շատ ես խնդրում, աղբանոց գնալուց առաջ մի-երկու խոսք կասեմ,- ասաց ծերունին և, թեքվելով դեպի ինձ, մի լավ քննելուց հետո նորից պառկեց մեջքի վրա:

- Խնդրում եմ...

- Մարդն, իրոք, նման է ծաղկի: Կար ժամանակ՝ ես դեռ չէի ծնվել: Այնուհետև, որպես մարդ, մանկան տեսքով հայտնվեցի այս երկրի վրա: Ծնողներս ուրախացան: Գրվեց ծննդական, մտա մարդկության հաշվարկի մեջ: Այնուհետև՝ անցա այն ճանապարհով, որով անցել են շատերը: Տխուր մանկություն, սով, այնուհետև պատերազմ...:

Այս ամենը նա պատմում էր հանգիստ պառկած վիճակում: Անընդհատ նայում էր երկնքի կապույտին ու խոսում, կարծես այդ ամենը կարդում էր երկնքի վրա:

- Նախի՛ր այս ընկույզի կճեպին, յուրի դատարկ տուփին, դեն են շալտել, թեև կարող էր ինչ-որ տեղ պետք գալ...

- Դուք՝ այսքան իմաստուն մարդ, եկել, պառկել ու Ձեզ հավասարեցրել եք այս աղբին, չափսոսալով Ձեզ՝ ավստում եք անպիտան, դեն նետված տուփե՞րը: Իսկ դո՞ւք... Խնդրում եմ, իջե՛ք թափքից. գնանք մեր տուն և այնտեղ շարունակենք մեր զրույցը:

- Ո՛չ, ես արդեն մեռած եմ այս աշ-

Ձեպի՛կ, 2016թ... ՇՆ 4 (77)

խարհի համար:

- Շատ բարի, թեկուզ այդպես, եկեք գնանք մեր տուն: Խնդրում եմ մի մերժեք:

Բավական խորհելուց հետո նա համաձայնվեց:

...Ծերունին նման էր աղբանոց նետված մարգարիտի...

Յուլիսի եւ լուլիսի բաղձալի շողը

Մեր տանն ենք: Ճաշելուց հետո մեր զրույցը շարունակեցինք սուրճ ըմպելով:

- Այսբան զրուցում ենք, բայց դեռ չենք ծանոթացել: Իմ անունը Հովհաննես է:

- Իսկ ես քեռի Արամն եմ,- պարզելով ձեռքը՝ ասաց նա:

- Քեռի՛ Արամ, խնդրում եմ պատմեք, թե ինչո՞ւ էիք ընտրել մահվան այդ ձևը:

- Պարզապես աղբանոցը միակեր համարեցի ինձ նմանի համար, իսկ մահվան մասին չեմ էլ մտածել:

- Քանի՞ ժամ էիք այնտեղ:

- Մոտ կես ժամ:

- Ինչպե՞ս էիք դիմանում գարշահոտին, ես հազիվ էի ինձ զսպում:

- Սիրելի՛ Հովհաննես, նեխած մարդկանց հոտն ավելի զգվելի է: Պատերազմում տեսածս...

- Քեռի Արամ, եթե կարելի է, խնդրում եմ մի փոքր պատմեք Ձեր մասին:

- Մանկությունս անցել է տխուր, երիտասարդությունս՝ նույնպես: Իմ գրկածը եղել է սառը հրացանը՝ մոտ երեք տարի: Պատերազմի ավարտից հետո ուսում ստացա, հետո ամուսնացա, երեխաներ ծնվեցին: Այնուհետ-

տև՝ տանջանքի մեկ ուրիշ ձև, որին աշխատանք են անվանում: Արյունոտ էր այս կյանքի արոտը... Երեխաներիս ամուսնացրի: Նրանք էլ գնացին այն ճանապարհով, որով անցել էի ես: Կինս չորս տարի է մահացել է: Տղաներս ընտանյոք հեռացան Հայաստանից, և նրանցից լուր չունեմ: Տասը տարի է թոշակառու եմ:

- Ինչո՞վ բացատրել տղաներիդ լռությունը... Եթե գաղնիք չէ:

- Չգիտեմ, նրանք գնացել են տարբեր ուղղություններով և չգիտեմ ինչ վիճակի մեջ են: Գուցե իրենք էլ օգնության կարիք ունեն: Հիմա թելադրողը ժամանակն է, ոչ թե՛ խիղճն ու պատասխանատվությունը...

- Կներեք, քեռի Արամ, ի՞նչ էիք մտածում, երբ աղբատարում մեջքի վրա պառկած էիք:

- Ձեռքիս տակ ընկած պահածոյի տուփի հետ էի զրուցում: Չգուցե էի, որ մենք ինչ-որ տեղ ու ժամանակ իրար շատ ենք նման եղել: Ես էլ երիտասարդ ժամանակ լեցուն էի ուժով, ավյունով, բայց վատնեցի: Ինձ կողոպտեցին ամենուրեք, ո՛վ ինչպես կարող էր, ո՛վ ինչքան կարող էր: Երբ այլևս կողոպտելու բան չմնաց, մի կողմ նետվեցի, ինչպես այդ տուփը, որ ինձ նման հողից է վերցված...:

- Իսկ որտեղի՞ց Ձեզ փիլիսոփայական այդպիսի մտքեր:

- Կյանքն ինքը փիլիսոփայություն է, ավստո, որ այն՝ քչերն են ընկալում: Ուրիշ են կյանքի տված դասերը:

- Քեռի Արամ, եթե չեմ ձանձրացնում, թույլ տվեք ևս մի քանի հարց

տալ, որոնց պատասխաններն ինձ համար շատ են անհրաժեշտ:

- Խնդրեմ:

- Դուք ասացիք, որ Ձեր ունեցած բոլոր կարողությունները մի դեպքում վատնել եք, մյուս դեպքում՝ կողոպտվել են. ինչպե՞ս հասկանալ:

- Սիրելի Հովհաննես, ինչո՞ւ ես ինձ ստիպում ծավալվել և կրկին մտնել այն աշխարհը, որն անպետք տուփի պես նետել եմ աղբանոց: Մի՛ փորփրիր վերքերս...

- Խնդրում եմ ներեք, բայց ինչո՞ւ էիք գնում աղբանոց՝ նրա հետևից...

- Իմ անուշ բալա, դու աստիճանաբար նվաճում ես ինձ:

- Դա շատ լավ է և մեր օգտին:

- Այո՛, ճշմարիտ է, որ կյանքում լինում են պահեր, երբ սիրով ու նվիրվածությամբ ամեն ինչ գիտակցաբար զոհաբերում ես՝ փոխարենը ոչնչի չսպասելով: Լինում են մաս պահեր, երբ զոհաբերում ես չուզենալով կամ ինչ-որ դրդապատճառով: Կան և հարկադիր պահեր, որ քեզ կողոպտում են քե՛ր բարոյապես, քե՛ր հոգեպես, քե՛ր ֆիզիկապես և քե՛ր նյութապես: Սա արդեն անտանելի է: Այդ պահերին մարդ կորցնում է իր բոլոր արժանիքները: Այդպիսիներին նետում են մի կողմ. ինչո՞ւ իզուր կերակրել...

- Որ ասացիք «կերակրել», մի բան հիշեցի: Քեռի Արամ, երբևէ Ձեր մաքով անցե՞լ է, որ մարդ սնվելիս սնում է մաս իր ներսում գտնվող՝ իրեն ուտող որդերին: Այո՛, մարդ իր մեջ կրում է այն որդերին, որոնք խժռելու են իր մարմինը՝ վերածելով փոշու: Մարդ քանի դեռ

ԿՅԱՆՔԻ օրենքի տակ է, ինքը կենդանի է, բայց իր մեջ մեռած են իրեն ուտող որդերը: Իսկ երբ մտնում է ՄԱՀՎԱՆ օրենքի տակ՝ կենդանանում են իր մեջ ապրող որդերը: Սակայն հոգևոր աշխարհում, երբ մարդու վրա իշխում է ԿՅԱՆՔԻ ՀՈԳՈՒ ՕՐԵՆՔԸ, նա մեռած է մեղքի համար, բայց կենդանի՝ Աստծու և սրբության համար: Իսկ երբ մարդ գտնվում է ՄԵՂՔԻ ԵՎ ՄԱՀՎԱՆ օրենքի տակ, ապա նա մեռած է սուրբ ու մաքուր կյանքի համար, բայց կենդանի է մեղանչելու համար...

Իսկ մարդկանց կողոպտելու և այլ երևույթների մասին... ո՞վ է մեղավոր, ժամանա՞կը, հասարակությո՞ւնը, թե՞ օրենքները...

- Բոլորը: Թեև բոլո՛ր դարերում և բոլո՛ր ժամանակներում էլ եղել են, կան ու կլինեն կյանքի ստվերոտ կողմեր: Ես նկատի ունեմ աշխարհիկ կյանքը:

- Կներեք, որ միջամտում եմ, Դուք շեշտեցիք աշխարհիկ կյանքը, ուրեմն դուք հոգևոր կյանքի՞ն էլ եք ծանոթ:

- Այո, իհարկե, մի քիչ ծանոթ եմ:

- Շնորհակալություն: Խնդրում եմ շարունակեք:

- Կա ինչ-որ անըմբռնելի բան, որ չեմ հասկանում: Երբ նայում եմ շուրջս, տեսնում եմ, որ կան բաներ, որոնք կապ չունեն կրթական, գիտական մակարդակի, բարոյական վիճակի, մարդկային ծրագրերի ու որոշումների հետ: Հաճախ կյանքում հանդիպում ես չնախատեսված այնպիսի հանգամանքների, որոնք գալիս ու կործանում են ամեն ծրագիր ու բարոյական ար-

ՊԵՊԻԿ, 2016թ., ԾՆ 4 (77)

ժեք: Ինչո՞ւ է այդպես...

- Այդ դեպքում ո՞ւմ մեղադրել, Աստ-
ծո՞ւմ...:

- Ո՛չ, ինչ ես ասում: Այս պարագա-
յում բացասական աներևույթ ուժերն են:

- Դուք ինձ ասում եք չծավալվել,
բայց ստիպված եմ, որովհետև խոհուն
պատասխաններ եք տալիս, հետևա-
բար ծնվում են նոր հարցեր:

- Կռահում եմ՝ ինչ ես ուզում հարց-
նել... Եթե ես խոսում եմ բացասական
ուժերի մասին, ուրեմն խոստովանում
եմ, որ կան դրական ուժեր, որոնցով էլ
իրագործվում են կյանքի հավերժու-
թյունն ու լուսավոր վախճանը:

- Դե, ուրեմն՝... Ի՞նչն էր Ձեզ տարել
աղբատարի թափքին պառկելու՝ սո՞վը,
թե՞ անձիդ նկատմամբ զավակներիդ և
մարդկանց անտարբերությունը: Այդ ի՞նչ
ձև եք ընտրել՝ իր նախադեպը չունեցող:

- Ինչպես տեսնում ես՝ մերկ չեմ, թեև
հագիս շորերը բարի մարդիկ են տվել:
Վերջերս շատ եմ ունեցել սոված օրեր,
բայց ապրել եմ, ավելի ճիշտ՝ գոյա-
տևել:

- Դուք, քեռի Արամ, ապրելու ցան-
կությունը կորցրել եք ոչ թե նրա հա-
մար, որ Ձեր մեջ սպառվել են
ֆիզիկական ավյունն ու կորովը, այլ՝
կորցրել եք Ձեզ լիարժեք մարդ համա-
րելու կարողությունը, որ միանգամայն
հակասում է ձեր բնավորությանը:

- Իմ համարելը քիչ է:

- Բայց չէ՞ որ ես Ձեզ մարդ համա-
րելով մոտեցա: Այնտեղ կարող էր լի-
նել նաև Ձեր դիակը: Այնուամենայնիվ՝
մարդու դիակն անգամ չպետք է

հայտնվի աղբակույտի վրա...

- Դա մեր ազգային սովորությունն
է՝ մեռածին հարգելը: Կենդանի ժամա-
նակ անուշադրության են մատնում,
իսկ մեռնելուց հետո բաժակաճառերով
գովաբանում են... Եթե մեռնողների
մասին դատենք ըստ այդ ճառերի, այդ
դեպքում մնում է խորհել, թե ովքե՞ր են
նրանք, որ իրենց վարքով ավելի են
թանձրացնում կյանքի խավարը...

- Հարգարժան քեռի, քիչ առաջ
Դուք ձեր խոսքերի մեջ արտահայ-
տեցիք «բարի մարդիկ» արտահայ-
տությունը՝ նշելով, որ նրանք Ձեզ
հագուստ էին տվել: Դրանով դուք չե՞ք
խոստովանում արդյոք, որ կա՞ն բարի
մարդիկ, և մարդկությունը դեռևս չի
մեռել:

- Այո՛, կան, բայց նրանք այնքան
քիչ են, որ որակ չեն կազմում:

- Ձեզ հետ այնքան էլ համաձայն
չեմ: Ես այն կարծիքին եմ, որ բարի
մարդիկ շատ են, պարզապես, հնարա-
վորություններն են քիչ: Հայ ազգը մեծ
փորձությունների ու արհավիրքների
միջով անցավ՝ երկրաշարժ, պատե-
րազմ... Ոմանց տունը շինվեց, ոմանցը՝
քանդվեց: Շատերն օգտվելով խառ-
նաշփոթ իրավիճակներից, ճարպկո-
րեն իրենց սև գործն են արել՝ պղտոր
ջրի մեջ որսացել շփոթված ձկների և
կողոպտել հանրության ունեցվածքը...
Ոմանք էլ՝ իրենց ուրախությունը կա-
ռուցել են ուրիշների դժբախտության
վրա: Կյանքն այդպիսին է դժբախ-
տաբար...

Շարունակելի

Միշտ Սվարյան

*Մարդի՛կ, կաղաչեմ՝ ապաշխարեցեք,
Մոյր է գալուստը մեծ դարաապրանի:
Աղաչում եմ քեզ, Հիսո՛ւս պաշտելի,
Մի՛ թող իմ ազգին դժոխքը փանի:*

*Իմ փառապա՛ծ ազգ, կա մեծ փառապանք,
Որ գալու է ողջ աշխարհի վրա,
Էլ ինչո՞ւ նորից դու կրես զրկանք,
Երբ Փրկիչ ունես դու դիմի՛ր Նրան:*

*Իմ ա՛զգ, Հիսուսը ապաստում է քեզ,
Ուրիշ ոչ մեկով չկա փրկություն,
Շատ է սիրում քեզ, չի անի անարես,
Էլ մի՛ հապաղիր, մտի՛ր Աստծու փուն:*

ԱՍՏԾՈՒՅ ԽՐԱՏՎՈ՞ՒՄ ԵՍ

«Որովհետև ում Տերը սիրում է, խրատում և ծեծում է ամեն մի զավակի, ում ընդունում է»։ Եթե խրատին դիմանաք, Աստված ձեզ հետ կվարվի ինչպես որդիների հետ, որովհետև այդ ո՞ր զավակին է, որ հայրը չի խրատում։ Իսկ եթե առանց խրատի լինեք, որին բոլորը մասնակից են, ուրեմն դուք խորք եք, ո՛չ թե որդիներ։ Ավելին, մենք մարմնավոր հայրեր ունենք, որոնք մեզ ուղղում են, և մենք նրանց հարգում ենք, ուրեմն որքա՛ն ավելի պետք է հնազանդվենք հոգիների Հորը և ապրենք։ Որովհետև նրանք իրապես մի քանի օրվա համար են մեզ խրատում իրենց լավագույն համարած ձևով, իսկ Նա՝ մեր քարիքի համար, որպեսզի Իր սրբությանը հաղորդակից դառնանք։ Ծիշար է, ո՛չ մի խրատ նույն պահին ուրախությամբ չի ընդունվում, այլ՝ փրկմությամբ, սակայն հետագայում նրանով կրթվածներին արդարության խաղաղարար պտուղն է փայլիս»։

Եբրայեցիս 12:6-11

«Չլինի թե ձեզնից մեկը չարչարվի որպես մարդասպան կամ գող կամ շարագործ կամ ուրիշի գործերին խառնվող, իսկ եթե չարչարվի որպես քրիստոնյա, թող չամաչի, այլ դրա համար թող Աստծուն փառք փառ»։

Ա Պետրոս 4:15-16

«Խրատ սիրողը զիպություն է սիրում, քայց հանդիմանություն ապողը զազանաբարո է»։

Առակաց 12:1

«Քանզի պատվիրանը ճրագ, իսկ օրենքը լույս է և խրատի հանդիմանությունները կյանքի ճամփա են»։

Առակաց 6:23

«Երանի՜ այն մարդուն, ում Դու խրատում ես, ո՛վ ՏԵՐ, և Քո օրենքն ես սովորեցնում նրան»։

Սաղմոս 94:12